

16-ii-56.

Department of Hispanic Studies,
The University,
Glasgow, W.2.

Estimat Dr. Vicens:

Avi mateix he rebut carta del seu noi, dient que retorna a casa a fi de més. Tant molt no haver pogut veure' l i, especialment, lamento no haver savut que es quedava aquí per Nadal a temps. Flavors n'agués procurat trovar-lo durant les meves passades incursions al sud. Espero que la seva estada al país, malgrat que relativament curta, li hagi estat profitosa.

També li agraeixo a V. les seves últimes lletres, sobre tot l'envi d'aquella simpàtica fotografia. He celebrat molt, a més, l'arribada de correspondència oficial del CEHI, pel que això significa. Confio que els termes de l'acord amb la Facultat hagin estat adequats per l'eficàcia de la tasca. El felicito!

Tot plegat produeix la conclusió de que li dec carta, millor dit, de que li heig d'escriure ara mateix. Ja feia quasi dos mesos que volia fer-ho, però ho retrava perquè havia de fer-li una carta important. Des del desembre han aparegut factors importants a la meua vida i nec que, a aquestes altures,

els fets són ja prou definites com per poder fer-li a V. una pintura més aviat completa.

V. ja sap com vaig marxar del país. Hi havia la reusació profunda de que el meu destí havia arribat a un punt mort, al menys en quant a oportunitats pràctiques, punt mort que calia rompre. Però tal volta la major dificultat de llavors era la càrrega de començar amb l'encallament; en una paraula, no podia fer-ho perquè el meu destí no estava encara definit. Doncs bé, ara està absolutament definit, tant que ja no hi ha lloc per l'especulació sinó tant sols per l'esforç i en una línia ben clara.

Estic a punt de prometre'm amb una noia escocesa. Aquest és un fet que estava en contra de totes les meves inclinacions i àdhuc teories. Però els fets compten. Quan un prova una noia, de la qual el reparen totes les coses que poden reparar (casa, clima, educació, mentalitat, lleugeresa, religió etc.), i resulta que tots els obstacles s'envaeixen totalment en un plaç de temps quasi ridícul, un arriba a la conclusió de ^{ve}haver trobat una persona molt important. La persona capaç de ser la companya de la pròpia vida sota qualsevol

circumstàncies. Perpeteixo, el primer
sorpès ve jo; en realitat desespera-
va ja de trobar aquest tipus de perso-
na ni tan sols al meu propi país.

Les conseqüències d'això són
molt importants i depuïdes; vull
dir que els fets sobrecorrents no ad-
meten inhibicions.

En primer lloc la nostra com-
penetració en tots els aspectes de la
natura humana ha estat tan ràpida
perfecta que — com nosaltres ens diem
l'un a l'altre — per aquesta malal-
la no hi ha més remei que el ma-
trimoni, i la malaltia és cada dia
més gran.

En segon lloc hi han raons geo-
gràfiques que tendeixen a reduir el pe-
ròde matrimonial al mínim més
absolut. No puc deixar-la ací espe-
rant-me anys i marcint-se, mentre
jo procuro anar tirant en mig de la
inèrcia del nostre país.

Però en tercer i més decisiu lloc
hi ha el factor religiós. Ella ha deci-
dit de fer-se catòlica i ja ha començat
a rebre'n instrucció. Ara bé, això en
aquest país calvinista i masonic és
un crim d'alta traïció. Afortunadament
la seva família viu al nord i el pro-
blema és amortiguat pel corren. Ells
ja em coneixen i els agrado, però han
fet saber per carta que estan indignats
devant d'aquesta terrible ingratitude. Me
l'han acusada de quasi tot i, com és
normal en aquests casos al país, es pre-

para el trencament familiar. Aquest sacrifici i declarada persecució imposen sobre mi responsabilitats tremendes.

El meu deure és diafàrament clar. Me la haig de portar a Espanya amb mi i ens hem de casar més aviat dins l'any 56; vull dir amb tota la rapidesa que permetin les circumstàncies: M'HAIG DE GUANYAR LA VIDA D'ENTRADA I SIGUI COM SIGUI.

A primers de juny, doncs, tornaré a Barcelona per plantejar les oportunitats. Si no m'hi han, hauré de buscar-les a un altre lloc. I ni no les trovo com a intel·lectual, les prendré com a manobra. Tots els problemes de la nova èl·lar han de quedar resolts abans de l'iverniviment.

Am tens, doncs, estimat dr. Viçens, que ha arribat per Vs. la verdadera oportunitat de cuidar-se seriosa i urgentment de mi, si alguna cosa m'esperen. Que V. també té que saber que, enterat del seu interès per medis indirectes, vaig plantejar la meua dimissió a en Pérez Gubrid. L'impacte ha estat sorprenent, perquè el meu problema és el de tota una generació, i m'ha ofert ajuda total en cas de que jo vagi a Madrid.

Com he començat dient, estic a hores decisives i celebros que - regous la premsa d'aquí - el nostre país també ho estigui. Amb records per tots,
cordialment seu

J. Pèz Ballestar